

er meget sandsynligt, at Forsøget vil være nyttigt ogsaa set fra deres Standpunkt, som tro, at man ikke skal frem ad den Vej.

Overfor det ærede 2det Medlem fra København (Holger Petersen), der talte saa meget om Toldafgifterne og om Nødvendigheden af at komme tilbage til en Forøgelse af Toldafgifterne, hvis vi skulle have Balance i Regnskabet, vil jeg sige, at for mig staaer det slet ikke som en umulig Tanke, at man til sin Tid kan komme ind paa at finde det nødvendigt at tage enkelte Toldsatser op til Forhøjelse. Jeg tror ikke, at det ligger for i en nær Fremtid. Det første, man maatte gaa til, var vel Spiritusskatten, men det er muligt, at man ogsaa kunde gaa til andre. For øvrigt havde det ærede Medlem ikke Ret, naar han paa den ene Side opstiller, hvad han har beregnet Toldindtægterne til, og paa den anden Side, hvad de have givet, og saa siger, at Forskellen derimellem er en Fejlregning. Det er ikke rigtigt. At Forskellen blev saa stor, ligger ikke deri, at man har regnet fejl paa selve Toldloven. Det ved jeg ikke noget om, og det ved det ærede Medlem ikke noget om endnu. Men derimod vide vi alle, at Toldindtægterne ere gaaede meget stærkt ned, og det vilde de ogsaa have gjort, hvis vi havde haft den gamle Toldlov. At Forskellen er bleven saa stor, skyldes aldeles ikke nogen Fejlregning, men Tiderne, som ere blevne saa daarlige, meget daarligere, end vi havde troet, de vilde blive — en Svaghed ved dem, som synes at skulle holde sig længere, end vi havde ventet. Naar bare den ikke holder sig saa længe, at vi ikke naa at faa begyndt paa de gode Tider, før de ere færdige med dem i de andre Lande; thi saa kunne vi komme i en ret vanskelig Situation.

Jeg kunde tænke mig, at den ærede Regering kunde besvare et Spørgsmaal, jeg her har stillet, paa en saadan Maade, at jeg kunde fristes til at sætte mig hen ved Siden af det ærede Medlem fra Aarhus (Harald Jensen), naar der skal stemmes over Finansloven, og det kunde jo være meget interessant, dersom det Antal Stemmer, der kom til at gennemføre denne Finanslov, væsentlig kom til at bestaa af Ministeriets nærmere Venner. Men jeg kunde gaa videre uden at komme i Modstrid med min Fortid. Jeg har i sin Tid i Folketinget stemt mod en Finanslov, fordi den paagældende Regering efter min Opfattelse ikke respekterede Bevillingsretten, og det vilde være i fuld-

stændig Analogi dermed, om jeg stemte mod en Finanslov overfor en Regering, der ikke erklærede sig villig til at holde Landets Love. Men vi ere jo komne bort fra de stærke Midler, og jeg agter naturligvis ikke for mit Vedkommende at demonstrere, især da det vilde være en Demonstration, som Landstinget i stor Udstrækning paa Grund af sin Fortid bekræfteligvis ikke vilde kunne deltage i. Jeg skal dermed anbefale at gennemføre Finansloven, saaledes som den foreligger.

**Schultz:** Efter at de forskellige Ordførere have udtalt sig, turde det maaske være tilladt at gaa lidt udenfor selve Finansloven.

Under Finanslovforslagets 3die Behandling i Folketinget har Spørgsmaalet om Lokomotivbygning været stærkt fremme. Der blev foreslaaet, at man skulde forsøge med at bygge to Lokomotiver paa Statsbanernes Værksteder. Men Forslaget faldt, og jeg finder det heldigt, at det faldt, thi vil man endelig ind paa at bygge Lokomotiver, maa man virkelig gøre Skridtet fuldt ud og opføre en Fabrik, der specielt er indrettet paa en saadan Fabrikation. Og saa nytter det ikke at ville forsøge at bygge et eller to Lokomotiver, man maa langt højere op, mindst 10 eller 12 Lokomotiver maa tages i Arbejde paa een Gang, hvis man vil konkurrere med udenlandske Fabrikker.

I denne Forbindelse vil jeg bemærke, at jeg havde ventet, at der skulde være blevet taget det Hensyn til Fredericia, at man havde ladet et saadant Anlæg faa Plads der som Erstatning for, at Byen skal miste sin Garnison. Det er nemlig meget hemmende for en Garnisonsby, at den stadig trues med, at Garnisonen skal bort, uden at der stilles noget som helst andet i Udsigt til at bøde derpaa. Dette gælder selvfølgelig ogsaa Nyborg og Helsingør. Siden sin første Oprindelse for over 250 Aar tilbage, har Fredericia haft Militær, og jeg synes, at man behandler den lidt haardt — for at bruge et mildt Udtryk — naar man vil, at den skal miste sin Garnison, og ikke dette alene, men ogsaa betale for at faa Demarkationsvängen hævet i Modsætning til Nyborg, der fik den hævet uden Betaling og endda beholdt sin Garnison. Jeg anser dette for en Urimelighed, naar det betænkes, at Fredericia i de to sidste Krige har maattet lide og bløde for hele Landet. Belejringen i 1849 bragte selvfølgelig de største Ødelæggelser, jeg skal imidlertid indskrænke